

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: V.M., zastoupeného JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2,** proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem, nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2016 č. j. MV-13253-4/SO/2013,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 4. 1. 2016, č. j. MV-13253-4/SO/2013, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 5. 12. 2012, č. j. OAM-57232-12/DP-2012, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**
- II.
- III. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 18.398 Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Novotného, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Předmět řízení

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 1. 2. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2016 č. j. MV-13253-4/SO-2013, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-57232-12/DP-2012 ze dne 5. 12. 2012, kterým bylo podle ust. § 45 odst. 1 a v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb. zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto tak, že „se platnost povolení k dlouhodobému pobytu nepovoluje.“

II.

Žaloba

Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgány v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí porušily ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), neboť nezjistily stav věci, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Žalobce uvedl, že není pravdou, že by byl pouze účelově zapsán jako společník veřejné obchodní společnosti UKLIDplus v.o.s. IČ: 247 38 182, a na jejím podnikání se jakkoli nepodílel, když je přesvědčen, že v jeho případě byly splněny všechny zákonné podmínky pro vyhovění podané žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání ve společnosti SALVIR GRANT s.r.o. Žalobce se stal společníkem ve společnosti UKLIDplus v.o.s. až po vzniku společnosti, konkrétně dnem 19. října 2010, když byl osloven ze strany dosavadních společníků ke vstupu do společnosti. Žalobce měl zájem se ihned po svém vstupu podílet na fungování společnosti, když už ze samotného názvu společnosti je zřejmé, že se společnost zabývá úklidovými pracemi, a to v mezích svého předmětu podnikání. Skutečnost, že žalobce nebyl v rámci provedeného výslechu přesně schopen popsat konkrétní činnost společnosti je důsledkem tehdejší špatné situace na trhu, kdy společnost nesehnala žádné obchodní zakázky, z nichž by byla následně schopná realizovat zisk a obživu pro své společníky. Uvedená skutečnost byla rovněž důvodem, proč si žalobce, kromě pokračující účasti v uvedené společnosti našel ještě zaměstnanecký pracovní poměr ve společnosti SALVIR GRANT s.r.o. Žalobce je přesvědčen, že by neměl být sankcionován za obchodní nezdar společnosti, v níž je společníkem, když svou účastí ve společnosti neporušuje žádný zákon a do společnosti vstupoval v dobré víře s tím, že se hodlá podílet na její činnosti a zajistit si tím obživu. Žalobce tedy hodlal naplnit účel svého pobytu. Žalobce dále uvedl, že nemůže být postihován za špatnou situaci na trhu a nedostatek obchodních zakázek a tedy za následný obchodní nezdar této společnosti. Žalobce navíc posléze sám ze své vlastní iniciativy požádal o změnu účelu, a to o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání ve společnosti SALVIR GRANT s.r.o.

Správní orgány si navíc neopatřily všechny dostupné důkazy nutné k objektivnímu posouzení daného případu, ale svou pozici si výrazně usnadnily de facto pouze účelovým hodnocením výpovědi žalobce. Správní orgány tak nevyvinuly dostatečnou snahu o důkladné zmapování obchodní činnosti a aktivit společnosti UKLIDplus v.o.s., a to ze všech dostupných zdrojů. Žalobce si navíc prokazatelně kromě pokračující účasti v uvedené společnosti našel ještě jiný zdroj obživy, a to v rámci zaměstnaneckého pracovního poměru ve společnosti SALVIR GRANT s.r.o., když v souladu s tím také řádně požádal příslušný správní orgán o povolení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání v této společnosti.

Dle názoru žalobce správní orgány porušily ust. § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. V této souvislosti žalobce rovněž namítl rozpor napadeného rozhodnutí s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán má posuzovat, zda bude mít jeho rozhodnutí za následek nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života cizince. Postup správních orgánů dle žalobce mimo jiné zcela ignoruje současnou špatnou situaci v domovské zemi žalobce, tj. na Ukrajině, kde dlouhodobě probíhá ozbrojený konflikt. Současně postup správních orgánů bagatelizuje skutečnost, že žalobce již od roku 2005 nepřetržitě a legálně pobývá na území ČR, přičemž si za tuto více než desetiletou dobu již stihl vytvořit pevné sociální, pracovní i kulturní zázemí.

Žalobce rovněž namítal, že k vydání napadeného rozhodnutí došlo až po více než třech letech od podání odvolání, což žalobce považuje za zcela nepřiměřenou dobu k vydání rozhodnutí o jeho pobytu. Celou tuto dobu žalobce strávil v rámci řádného zaměstnaneckého pracovního poměru ve společnosti SALVIR GRANT s.r.o., a to bez jakýchkoli prohrěšků či závadného jednání.

Žalobce v souvislosti s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/04, ve kterém je uvedeno, že: *„Veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převážil nad řadou jiných partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování o určité otázce a nelze jej v konkrétní věci a priori stanovit.“* Takto stanovené požadavky však správní orgány při posuzování žalobcova případu nesplnily.

V návaznosti na shora uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí, stejně tak jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

K námitce přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 2 odst. 4 správního řádu a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu a dále uvedla, že v případě zamítnutí žádosti podle ust. § 45 odst. 1 v návaznosti na § 46 odst. 1 s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců není žalovaná povinna posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.

K namítaným průtahům v řízení žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003 č. j. 6 A 171/2002 – 41, ve kterém je uvedeno, že: *„Namítané průtahy nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu.“* S ohledem na uvedené žalovaná neshledala v průtazích v řízení vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k ostatním žalobním námitkám odkázala žalovaná na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaná závěrem navrhla, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Jednání před krajským soudem

Projednání žaloby před krajským soudem proběhlo v nepřítomnosti žalované strany, která svou neúčast písemně předem omluvila. V průběhu jednání před krajským soudem právní zástupce žalobce plně setrval na podané žalobě. Právní zástupce žalobce dále uvedl, že žalobce podal v roce 2012 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, avšak správní orgán o dané věci rozhodl až po více než 3 letech. Právní zástupce žalobce dále uvedl, že správní orgán účelově interpretoval výpověď žalobce v jeho neprospěch, přičemž pouze z této výpovědi dovozoval účelové zapsání ve společnosti UKLIDplus v.o.s., přestože žalobce popsal mechanismy společnosti a její fungování. Správní orgány pak neobstaraly žádné další podklady pro rozhodnutí, které by byly dostatečné a které by prokazovaly, že žalobce účel uděleného povolení k pobytu neplnil.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.r.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobu shledal soud důvodnou.

Krajský soud použil při posouzení věci především následující zákonná ustanovení.

Dle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu platí: „*Cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.*“

Dle ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu platí: „*Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*“

Dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu platí: „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“

Při svém rozhodnutí vycházel krajský soud z následujících skutečností obsažených ve správním spise. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 22. 12. 2010 do 21. 12. 2012 a dne 12. 9. 2012 podal žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu, a to za účelem zaměstnání. Součástí správního spisu je předvolání žalobce k výslechu ze dne 18. 10. 2012, který se konal 28. 12. 2012. O tomto výslechu byl pořízen protokol č. j. OAM-57232-11/DP-2012, ze kterého vyplývá, že od 22. 12. 2010 bylo žalobci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V současné době (od 4. 4. 2011) pracuje v Ostrově ve společnosti SALVIR GRANT, přičemž jeho průměrný výdělek činí cca 15.000 Kč hrubého. Žalobce vypověděl, že u výše zmíněné společnosti vykonává činnost spojenou s pekařstvím, vaří houskové knedlíky. Z protokolu dále vyplývá, že žalobce pracuje pro pekárnu PEKOSA, která je obchodním partnerem společnosti SALVIR GRANT. Žalobce dále uvedl, že v rámci posledního povoleného pobytu působil jako společník ve společnosti UKLIDplus v.o.s. Žalobce uvedl, že neví, čím se přesně společnost zabývala. Dále uvedl, že se stal v říjnu společníkem zmiňované společnosti, ale nevykonával v ní žádnou činnost. Ohledně počtu společníků uvedl, že jich bylo hodně, ale neví, kolik přesně. Žalobce rovněž nevěděl, jak se do společnosti jako společník dostal a s kým jednal. Z protokolu rovněž vyplývá, že žalobce neobdržel od společnosti UKLIDplus v.o.s. žádné peníze, jelikož pro ni nic nedělal. Žalobce uvedl, že sídlo společnosti bylo v Praze na Střížkově.

Dne 24. 10. 2012 byla na základě žádosti o provedení pobytové kontroly ze dne 18. 10. 2012 provedena Policií ČR pobytová kontrola na adrese ... Kontrolou bylo zjištěno, že na uvedené adrese se nachází rodinný dům, v jehož přízemí se nachází prodejna – pekařství. Spolumajitel nemovitosti potvrdil, že se žalobce na shora uvedené adrese trvale zdržuje spolu s dalšími třemi podnájemníky ukrajinské národnosti. Spolumajitel nemovitosti dále uvedl, že žalobce je zaměstnán v pekárně PEKOSA, jejíž je spolumajitel nemovitosti vlastníkem, s tím, že žalobce je bezproblémový zaměstnanec.

Správní orgán I. stupně vydal následně dne 5. 12. 2012 rozhodnutí č. j. OAM-57232-12/DP-2012, kterým bylo rozhodnuto tak, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle ust. § 45 odst. 1 v návaznosti na ust. § 46 odst. 1 s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců nepovoluje. Hlavním důvodem pro zamítnutí žádosti dle odůvodnění rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce neplnil účel pobytu, pro který mu byl pobyt povolen, neboť byl pouze účelově zapsán jako společník veřejné obchodní společnosti a na jejím podnikání se jakkoliv nepodílel. Tyto okolnosti shledal správní orgán I. stupně jako závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která brání povolení dlouhodobého pobytu.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 20. 12. 2012 odvolání, které bylo touto žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí resp. rozhodnutí správního orgánu I. je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a částečně též nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Těžištěm vad rozhodnutí správního orgánu je dle názoru soudu skutečnost, že si ani správní orgán I. stupně ani žalovaná správně neujasnily předmět správního řízení a okruh okolností, které jsou nezbytné pro posouzení předmětné věci. Ze skutečností vyplývajících ze správního spisu je patrné, že žalobce pobýval v období od 22. 12. 2012 do 21. 12. 2012 na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání formou účasti v právnické osobě. Z podkladů založených ve správním spisu je rovněž patrné, že účel pobytu (podnikání formou účasti v právnické osobě) žalobce neplnil. Soud má za to, že si byl žalobce vědom skutečnosti, že účel pobytu neplní, neboť od 4. 4. 2011 se stal *zaměstnancem* společnosti SALVIR GRANT s.r.o. a změnil tak své pracovní zařazení a účel pobytu. Za právně relevantní nelze považovat ani další jednání žalobce, který až dne 12. 9. 2012 (tj. v zákonem stanovené lhůtě k podání žádosti o prodloužení povolení k pobytu před vypršením stávajícího pobytového statusu), požádal o změnu pobytového oprávnění, přestože působil jako zaměstnanec u spol. SALVIR GRANT s.r.o. již od 4. 4. 2011. Tuto žádost podal žalobce dle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán I. stupně vydal dne 5. 12. 2012 rozhodnutí, v jehož výroku uvedl následující: „*Platnost povolení k dlouhodobému pobytu se podle ustanovení § 45 odst. 1 v návaznosti na § 46 odst. 1 s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zák. č. 326/1999 Sb., nepovoluje.*“ Výše citovaný výrok obsažený v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je sám o sobě nesrozumitelný, přičemž z něj není ani patrný předmět řízení, o kterém správní orgán rozhodoval. Nesrozumitelnost výroku rozhodnutí není překlenutelná ani s použitím podkladů pro rozhodnutí tvořících součást správního spisu a ani celkovým kontextem odůvodnění rozhodnutí. Pokud by totiž správní orgán skutečně použil na daný

případ ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, rozhodoval by o *udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu*. Z výroku rozhodnutí a jeho odůvodnění však vyplývá, že správní orgán ve vazbě na ust. § 46 odst. 1 a ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona posuzoval, zda v průběhu trvání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem pobytu (účast v právnické osobě, tj. ve společnosti UKLIDplus v.o.s.) žalobce plnil tento účel pobytu s tím, že shledal, že v průběhu plnění účelu pobytu vyvstala překážka ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) věta druhá zákona o pobytu cizinců, která bránila dalšímu prodloužení stávajícího povolení k pobytu ke stejnému účelu (viz ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců). Výše nastíněnému postupu však neodpovídá skutkový stav, jak jej lze vyčíst ze správního spisu, jelikož je zřejmé, že žalobce neplnil účel pobytu po celou dobu trvání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (tj. od 22. 12. 2010 do 21. 12. 2012). V daném případě by tak byla namíste aplikace ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.*“ Pokud by však správní orgán postupoval dle výše uvedeného ustanovení, neposuzoval by v takovém případě přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně se však otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince zabýval, přičemž tímto postupem vnesl do věci další pochybnost o tom, co bylo skutečně předmětem řízení a dle jakých zákonných ustanovení měl správní orgán postupovat.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rovněž z napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgány v daném případě nevnímaly rozdíl mezi posuzováním případné žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání formou účasti v právnické osobě a posouzením žádosti o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem ve smyslu ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (zde zaměstnání). Pokud by se v daném řízení skutečně jednalo o posouzení prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, daly by se závěry správního orgánu na danou věc použít (za předpokladu, že by tyto byly podloženy obsahem správního spisu). V případě žalobce se však jednalo o řízení, v němž měly správní orgány posuzovat žádost o udělení nového bytového statusu s novým účelem pobytu (zaměstnání) ve smyslu ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což jednoznačně neučinily. Svým nesprávným postupem tak správní orgán I. stupně vznesl při vyhodnocování a ověřování rozhodných skutečností do celého řízení nejasnosti a učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Pochybení správního orgánu I. stupně nenapravila ani žalovaná, která poměrně strohým způsobem aprobevovala postup a rozhodovací důvody správního orgánu I. stupně a žalobcovo odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná prakticky pouze zrekapitulovala zjištění, ke kterým dospěl správní orgán I. stupně a v odůvodnění potvrdila, že správní orgán I. stupně správně vyhodnotil celou situaci na podkladě ust. § 45 odst. 1 a 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a uzavřela, že žalobce měl uděleno povolení k pobytu za účelem podnikání formou účasti v právnické osobě, a proto byl povinen ke své žádosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Tyto důkazy měly směřovat k prokázání skutečnosti, že byl žalobce účasten obchodních jednání, že vyjednával obchodní transakce, či jinak naplňoval účel pobytu. Žalovaná dále uvedla, že správní orgán I. stupně učinil výslech, při kterém žalobce uvedl, že od spol. UKLIDplus v.o.s. neobdržel nikdy žádné peníze, protože pro společnost nepracoval. Tím mělo být dle žalované jasně prokázáno, že žalobce účel

povoleného pobytu neplnil, skutkový stav byl dle žalované zjištěn v souladu se zákonem a žalovaná neshledala v postupu správního orgánu I. stupně porušení ust. § 50 odst. 2 správního řádu.

Pokud není ujasněn předmět řízení a okolnosti, které jsou právně významné pro posouzení žádosti žalobce, kterou podal dle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je rozhodnutí napadené touto žalobou a rovněž tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné jednak pro nesrozumitelnost a jednak pro nedostatek důvodů.

Soud tedy závěrem konstatuje, že v řízení před správními orgány byla shledána vada spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, která má vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Z těchto důvodů soud shledal žalobu důvodnou, a proto přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalované ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.

VI. Náklady řízení

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, soud přiznal náhradu nákladů řízení **v celkové výši 18.398 Kč**. Tato náhrada je představována odměnou za právní zastoupení žalobce za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, písemné podání ve věci samé, účast při soudním jednání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb), tj. celkem **9.300 Kč**, a tři režijní paušály po 300 Kč (celkem **900 Kč**).

Žalobce dále požadoval náhradu cestovní výdajů na jednání konaném dne 15. 2. 2017 za cestu ze sídla právního zástupce žalobce v Praze ke Krajskému soudu v Plzni v celkové výši 1.169 Kč, a to za 200 km za cestu tam a zpět při spotřebě vozidla 6,6 litrů /100 km a sazbou základní náhrady 3,90 Kč za 1 km jízdy. Jelikož právní zástupce žalobce neprokázal, že skutečně urazil cestu v celkové délce 200 km, vycházel soud z údajů o délce trasy (sídlo právního zástupce – Krajský soud v Plzni a zpět) rovnající se 188 km, která vyplývá ze serveru www.mapy.cz. Žalobci tak byla při délce trasy 188 km přiznána náhrada cestovních výdajů v částce **1.099 Kč** (bez DPH).

Žalobce dále požadoval ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za cestu ze sídla advokátní kanceláře ke Krajskému soudu v Plzni a zpět uskutečněnou dne 15. 2. 2017 náhradu za promeškaný čas za osm započatých půlhodin ve výši 800 Kč. Jelikož ani tento tvrzený nárok právní zástupce žalobce žádným způsobem neprokázal, vycházel soud při posuzování otázky délky doby strávené na cestě ve smyslu shora citovaného ustanovení z informací na serveru www.mapy.cz, dle kterého trvá cesta ze sídla právního zástupce ke Krajskému soudu v Plzni 1:05 hodin. Soud tak přiznal zástupci žalobce náhradu za promeškaný čas za 6 půlhodin, tj. celkem částku ve výši **600 Kč**.

Žalobci tak náleží náhrada nákladů za poskytnuté úkony právní služby, za režijní paušály, za cestovní výdaje a náhradu za promeškaný čas v celkové výši **11.899 Kč**. Jelikož je právní zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, byla k výše uvedené částce připočtena DPH ve výši 21 %, tj. částka **2.499 Kč**.

Soud žalobci rovněž přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek v celkové výši **4.000 Kč**.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 15. února 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková